

LBRIS

We know
books

Simona Radu

Străini pe meleaguri străine

— Volumul II —

Libertatea ca o vrajă

CASSIUS
BOOKS

1. Provincia Inalia

De-acum, o viață se termina și alta stătea gata să înceapă. În spate, defileul Meckleiei stătea ca o poartă închisă între două lumi. Lumea Corynthiei, cu palatele ei fastuoase, cu sultanul, șeicul și toată pofta lor grozavă de răzbunare, rămânea în urmă, blocată de munții aceștia ai morții, în care curajul și priceperea Alcorei făcuseră în așa fel încât să nu le albească oasele. În față li se deschidea lumea săracă a Inaliei și emirul răzvrătit împotriva alor săi o privi o clipă cu îndârjire, ca pe locul unde își va impune să-și înfigă rădăcinile. Alături de Alcora, femeia vieții lui. Femeia care își plătitise în munte toate datoriile de viață pe care susținea că le are, dar îi rămăsese alături. Femeia care tocmai îi spusese că, într-o zi, nu l-a mai putut urî și de atunci îi dăruise totul, chiar dacă acum încă mai privea mohorâtă în străfundul propriei ființe, întrebându-se probabil ce pierduse și ce câștigase de când înțelesese toate astea. Îl iubea?... Sau era doar o chestiune de onoare?... Îi va da Inalia răspunsuri la aceste două întrebări chinuitoare?... Și chiar își dorea să găsească răspunsurile?... Îi va da Inalia siguranță și adăpost? Ori viața kenoată, cu legile și mentalitățile ei, ajunsese și aici la fel de crudă ca în restul Imperiului?... De asta nu-i prea păsa, recunoscând fluturând un zâmbet superior peste întinderile nesfârșite care i se desfășurau în fața ochilor. Dacă Inalia îi va da adăpost, va ști singur

să construiască o oază de liniște în care doar el și Alcora vor conta, mai presus de toate nedreptățile de care devenise conștient aproape peste noapte...

O simți pe prințesă cum începe să se elibereze de sub mâna lui, risipindu-i gândurile încâlcite. Munții rămâneau în spate, câmpiile Inaliei îi așteptau. Îl îndemnase să se aștearnă din nou la drum, ca tot omul gospodar care nu zăbovește în prag, ci trece dincolo cu toată încrederea în clipa ce va fi. Și atunci își înfrânse el însuși slăbiciunea. Da, poate că și-ar fi dorit să mai zăbovească acolo câteva clipe, să mai prefire printre degete iarba uscată, țepoasă, încăpățanată, care îi lipsise atât de mult în munți, însă al lor era încă drumul, până când acesta îi va scoate cândva la liman.

Da, era cazul să plece. Dar nu făcură nici cincizeci de pași de la locul de popas, când se opriră iar, amândoi deodată, privindu-se nedumeriți: parcă auziseră niște scâncete firave de undeva din dreapta, acolo unde micul pârâu se pierdea după un dâmb înconjurat de sălcii.

După câteva clipe în care ascultară cu urechile ciulite, emirul ridică din umeri și dădu să pornească mai departe, dar scâncetul firav se auzi din nou și de data aceasta rămaseră încredințați că nu e o părere. Își îmboldiră caii într-acolo, apoi descălecară și se apropiară precauți, dând crengile încâlcite la o parte. Pârâul făcea acolo un cot și pe malul îngust, acoperit cu grohotiș și nisip, Alcora văzu prima trupul căzut al unei femei care venise probabil să ia apă, pentru că lângă ea se rostogolise, ceva mai încolo, un burduf vechi și peticit. Femeia zăcea cu fața în jos, aproape îngropată în nisip, iar Alcora se repezi la ea, să vadă dacă îi stă în putință să-i mai acorde vreun ajutor. Dar întorcând-o, știu că este zadarnic. Chipul cu buze încleștate și vinete, ochii larg deschiși, sticloși, în care marile taine se dezlegaseră deja, arătau limpede că tânăra femeie scăpase de toate suferințele. Deși văzuse moartea dansând de sute de ori pe câmpul de luptă, Alcora nu putu să nu tresară și să n-o privească cu milă.

— Nu mai putem face nimic pentru ea, e moartă probabil de aseară, spuse ea încet, apoi descoperi că emirul nu mai era acolo.

Mai puțin impresionat de leșul unei femei, tânărul pornise pe mal în jos, să afle sursa scâncetelor care le atrăseseră atenția și care în niciun caz nu putuseră veni de la nefericita moartă. Iar descoperirea îl făcu să se oprească șocat: la rădăcina unei sălcii, nu departe, pe o mică rogojină de paie, se afla un copilăș de vreo câteva luni, cu fețișoara congestionată de atâta plâns zadarnic. Scâncetul lui îl auziseră mai devreme.

— Alcora! o chemă el încet, intimidat parcă de mica făptură neajutorată din fața sa.

Velusiana veni imediat și se opri la fel de uimită.

— Este copilul femeii... murmură apoi și se ghemui lângă pruncul istovit de plâns, care cădea adesea într-o toropeală periculoasă.

Bietul de el se zbătuse mult, iar scutecele îi erau murdare și ude. Fata își scoase pelerina, o întinse pe iarbă și îl înveli în ea. Copilul, simțindu-se ridicat, scânci iarăși și se agăță cu mânuțele de ea, căutând ocrotire.

— Ai multă viață în tine, micuțule, șopti fata luându-l în brațe și legănându-l ușor.

Atât îi stătea în putere ca să-i alunge spaimetele. De alături, emirul o privi uimit. Imaginea Alcorei cu un copil în brațe era atât de nouă, de șocantă, încât îl puse pe gânduri. Pruncul îi căuta sânul prin bluza aspră de pânză, țuguindu-și disperat gurița și agitându-se. Începuse iar să plângă, de astă dată cu glas ascuțit și imperativ.

— E mort de foame, spuse ea cu amărăciune, ridicându-se cu el în brațe.

— Ce ai de gând? se dezmetici emirul încruntat, înciudat pe acea duioșie atât de nepotrivită unui bărbat.

— Femeia n-a venit de departe, gândi fata cu glas tare. A vrut doar să ia apă și asta înseamnă că există vreun sat pe aici, prin vale.

Trebuie să luăm copilul cu noi și să-l ducem acolo. Probabil că are rude, așa că se va găsi cineva să aibă grijă de el...

— Ai înnebunit?!

Alcora îl privi uimită.

— Copilul vrea mâncare și va plânge tot timpul! Vrei să-ți moară în brațe?

— Și aici va muri!

— Ce-ți pasă? Nu-i copilul tău!

Se opri mirat de privirea ei tăioasă, neînduplecată.

— Nu voi lăsa aici acest copil, odată ce soarta mi l-a scos în cale, spuse ea cu o hotărâre de nestrămutat.

— Dar e gălăgios și miroase urât! Habar n-ai ce să faci cu el!

— Și tu ai fost gălăgios când erai ca el, și tu ai mirosit urât, dar ai avut șansa ca zeci de sclave să se ocupe de tine cu dragoste și pricepere! Copilul acesta n-o mai are nici pe propria sa mamă, dar s-a luptat să trăiască și va trăi!

— Nu vreau să-l iei cu noi, se răsti el. Nu-i decât un copil și nu-i problema noastră!

Alcora îl privi dezamăgită, însă hotărârea ei era luată.

— Ca să-ți salvez calul, mi-am pus viața în pericol, șiuieră ea privindu-l întunecat. Acum nu trebuie decât să duc cel mult câteva ore un copil în brațe, până când găsesc o așezare omenească unde să-l pot lăsa. Nu e un sacrificiu atât de mare și îl voi face! Cu tine, sau singură!... Privește-l, emirule! Este un kenoat la fel ca și tine! Dacă mie, o străină, îmi pasă de el, tu cum poți fi atât de crud?

Nu-i mai așteptă răspunsul. Merse la pârâu și picură câțiva stropi de apă în gurița flămândă a copilului. Apoi, cu el în brațe, încăleacă și porni pe firul apei la vale, până când descoperi prin tufișuri o potecă subțire, ce părea umblată destul de des. Probabil că pe acolo venise femeia, își spuse și urmă acea cărare, fără să se mai uite înapoi.

Emirul stătea încă pe malul pârâului, năucit de îndrăzneala ultimelor ei cuvinte.

— Liloo... murmură într-un târziu ca o scuză, dezmeticindu-se. Apoi încălecă și el, urmându-l pe poteca ce se pierdea adesea printre tufele țepoase, călăuzit parcă de țipetele înfometate ale pruncului.

Copilul tăcuse o vreme în timpul discuției din poiană, de parcă ar fi înțeles și el că i se hotăra soarta. Acum însă, răzbit de foame, începu iar să plângă. Alcora îl legăna disperată și neajutorată, înfuriată pe deasupra și de atitudinea nepăsătoare a emirului, care îi arătase cât de puțin prețuiește viața.

— Între noi e o prăpastie mai mare decât mi-am închipuit, murmură cu dinții încleștați, uitându-se pentru o clipă în urmă și zărind cărarea pustie.

Dezamăgirea aproape că îi aduse lacrimi în ochi, dar strânse și mai tare copilul la piept, alintându-l cu vorbe bune:

— Taci, micuțule, taci și dormi! Nu am ce să-ți dau de mâncare, degeaba cauți la sân! Dar te voi duce la tine acasă și vreo bunică sau vreo mătușă de-a ta vor ști să facă mai multe pentru tine! Taci, micuțule! Ești un luptător și vei reuși.

Zadarnic însă. Copilul știa doar că-i e foame și își cerea cu îndrăzneală drepturile. Fețișoara i se învinețise de-atâta plâns, iar ochisorii priveau cu un soi de disperare neajutorată, înotând în lacrimi.

Atunci Alcora auzi un tropot de copite chiar în spatele ei. Se întoarse repede să vadă pericolul, dar acesta nu exista. Nu-l văzu decât pe emir, care ducea în mână o pasăre proaspăt vânată, iar ochii i se umplură de lumină.

— Carne mănâncă? întrebă el mohorât, arătându-i vânatul.

— Putem încerca!

Nici nu mai căuta să-și ascundă bucuria din ochi și din glas. Toate gândurile rele pe care le gândise despre el se topiseră ca un fum, lăsând doar remușcarea că îl judecase astfel. Descălecă repede, lăsă copilul pe iarbă și îi ignoră plânsul disperat, cu sughițuri.

Strânse la repezeală câteva vreascuri uscate și aprinse un foc vesel, cu îndemânarea unei practici exersate îndelung. Apoi curăță pasărea și o fripse înfiptă într-o țepușă. Ridică la piept copilul și îi picură în guriță puțină zeamă de carne hrănitoare, atentă să nu se înece. Tăie chiar câteva șuvițe subțiri, pe care i le ținu cu mâna, lăsându-l să le molfaie lacom. Îi plăceau. Îl hrăni astfel cu răbdare până ce copilul, cu foamea amorțită, căzu într-un somn adânc. Atunci abia privi în jurul ei după emir și îl descoperi tot morocănos, așteptând ceva mai încolo ca ea să termine. Rupse o bucată mare de carne și i-o oferii, privindu-l cu recunoștință.

— Iartă-mă, prințul meu.

Atâta spuse, dar atât de curat și de sincer, încât făcea cât zece mii de cuvinte la un loc. Mult mai îmblânzit, emirul acceptă carnea și mâncară amândoi în tăcere, grijulii să nu trezească pruncul adormit în iarbă. Și lor le era foame. Puțina merinde rămasă din Delși se terminase sus, în munte, înainte să înceapă coborârea. Dar setea, mult mai mare, nu-i lăsase să se gândească la asta până ieri seară când, sătui în sfârșit de apă, simțiseră strângerea flămândă a stomacului amorțit.

După ce terminară, stătură o vreme alături fără să schimbe niciun cuvânt. Din când în când, Alcora ridica ochii și îi privea profilul încruntat, dar nu îndrăznea să vorbească. Știa însă că trebuie s-o facă, să lămurească ceea ce se întâmplase, simțindu-se într-un fel vinovată că îl lăsase acolo, lângă pârâu, cedând primei porniri furioase. Emirul nu era omul pe care o femeie să-l abandoneze astfel și cu cât vorbea mai repede, cu atât era mai bine.

— Nu credeam să te mai revăd vreodată, prințul meu, se hotărî ea într-un târziu, arsă de acea tăcere nemulțumită.

Almar parcă atât aștepta. Se întoarse și o cântări câtăva vreme, dar vorbi totuși și asta era un semn bun:

— La fel m-am gândit și eu la început. Ești voluntară, încăpățânată și necugetată, dar nu ai fi ajuns prea departe, singură printre kenoați, iar asta m-a determinat să vin după tine.

Ea zâmbi cu vinovăție.

— Într-adevăr, nu cred că m-aș fi descurcat prea bine. Îți mulțumesc.

Însă tânărul dădu a lehamite din mână.

— Iată, chiar și acum ești ironică. Nu înțeleg de ce nu te las să faci ce vrei, fără să-mi mai pese de tine!

— Pentru că ești mai bun decât lași să se vadă, prințul meu! șopti ea cu emoție. Și n-am avut nici o clipă intenția de a fi ironică. Am vrut doar să te împac, să nu te mai văd așa de încruntat și posomorât.

Fără veste, se înălță și îi sărută ușor obrazul aspru, pe care barba crescuse de mult timp în neorânduială. Emirul tresări o clipă, crezând că vrea să-l aburească cu tertipuri femeiești. Dar fata nici nu se gândise la asta. Fusese un sărut aproape frățesc, plin de recunoștință, iar el înțelese și se liniști, amintindu-și că Alcora nu era plămădită din același aluat cu celelalte femei și că nu se dezmințea niciodată.

— Uneori uit cât îți datorez, oftă ea, ridicându-se să vadă ce mai face copilul.

Dar mâna lui o prinse și o opri, trăgând-o înapoi lângă el, pe iarbă. Îi cuprinse umerii și o privi țintă în ochi, până în suflet.

— Fetițo, de ce nu înțelegi că nu-mi mai datorezi nimic? Că ți-ai plătit toate datoriile acolo sus, în muntele din care n-aș mai fi coborât fără tine?

Uimită la început de gestul lui aproape violent și de ochii scăpărători, Alcora dădu să protesteze, dar el îi opri vorbele înainte de a le rosti:

— Știi ce vrei să spui despre recunoștință și datorie, fetițo, dar nu vreau să mai aud! Nu asta îți cer!

— Dar ce-mi ceri atunci? șopti ea gătuuit, simțind că dintr-odată nu mai are aer.

Într-adevăr, ce-i cerea?... Nici el nu știa prea bine. Sau nu voia să știe, ca să nu fie nevoit să se angajeze în niciun fel. Îi era teamă

de asta și nu se simțea pregătit, deși o parte din el ar fi vrut să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

— Prietenie îți cer! se hotărî atunci, îngropând iarăși pentru un timp partea cea rebelă. Și acum, hai să plecăm de aici, să găsim satul acela înainte ca mica fiară să se trezească și să înceapă iar să plângă!

Alcora râse mulțumită, pentru că nici ea nu dorea deocamdată mai mult. Luă încet copilul în brațe, ca să nu-l trezească și încălecă, urmându-l pe emir mai departe, mereu la vale, pe potecuța aceea capricioasă care trebuia să-i scoată mai devreme sau mai târziu într-o așezare umană.

Satul bănuit de Alcora le ieși deodată în cale, ascuns printre arbuștii care împânzeau toată zona. Văzut de sus, de pe o ridicătură a terenului pe care se cățăraseră cărarea, nu era decât o îngrămădire de cincisprezece până la douăzeci de colibe cu pereți din chirpici, acoperite cu stuf și ceva mai trainice decât cele din Corinthya, pentru că provincia aceasta era mai spre miazănoapte și uneori iernile din munții îndepărtați se făceau simțite și aici. Câțiva bărbați se târau leneși pe ulițele prăfuite, iar alții își găsiseră adăpost într-un soi de șopron deschis din toate părțile, care părea să țină loc de tavernă și își înecau plictiseala bând molcom din niște câni de pământ, soioase și murdare.

Fugarii intrară în sat fără să atragă niciun fel de interes din partea localnicilor. Considerând că este locul cel mai bun ca să pătrundă în sânul acestei mici comunități, se îndreptară și ei spre șopronul-tavernă, iar emirul se așeză obosit pe o băncuță grosolană de lemn, privind sceptic ulița arsă de soare și aproape pustie.

— Să nu te aștepți să întreb eu despre copil, o prevenise el pe Alcora încă din timpul drumului, iar fata încuviințase fără urmă de supărare: niciun bărbat kenoat nu ar fi făcut asta.

Acum stătea singură în fața tavernei, în plin soare de după amiază, strângând la piept copilul care se trezise și începuse iar să plângă, ostenit și flămând. Nimeni nu-i arunca vreo privire; pătrunseseră iar în lumea în care femeia n-avea nicio valoare. Așteptă astfel un timp, înălțând copilul mai bine și dezvelindu-i fețișoara, în speranța că cineva îl va recunoaște. Avea nevoie de ajutor, dar știa că emirul nici nu se gândea să i-l dea. Stătea doar acolo sub șopron, privind-o cu un aer ușor amuzat. Era un om bun, gândi ea dezamăgită, dar, la urma urmei, nu putea scăpa mai mult decât o făcuse de mentalitatea neamului său. Își adună atunci tot curajul și se îndreptă către un bătrân care ieșise în ușa colibeii de peste drum, urmărind plictisit scena din uliță.

— Iartă-mă că te tulbur, om bun, dar tu mă poți ajuta! vorbi ea cu umiliința obișnuită a femeilor kenoate. Am găsit sus, la izvor, un copil și o tânără femeie moartă. Am luat copilul, să nu se prăpădească și el, așa că poate știi ceva despre familia lui...

Fără un cuvânt, bătrânul îi întoarse spatele și intră în colibă, lăsând-o neajutorată acolo. Văzuse că era sclava străinului înalt, cu sabie la brâu și nu voia să aibă neazuri. Fata oftă și se duse spre altcineva, dar obținut același rezultat. Simțea cum încet-încet o cuprinde furia pentru această nepăsare batjocoritoare la care era supusă, dar nu renunță. Copilul din brațe plângea flămând. Nu-l adusesse până aici ca să-l abandoneze pentru câțiva bărbați nesimțitori! Căută din priviri să vadă dacă nu zărește vreo femeie, pentru că le simțea pândind-o după ferestre. Însă niciuna nu îndrăznea să iasă în uliță fără poruncă. Încercă iar cu bărbații, ieșindu-le în drum și arătându-le pruncul, dar ei o ocoleau nepăsători, de parcă n-ar fi existat acolo decât un obstacol oarecare. Se chinui astfel până când soarele începu să coboare spre asfințit. Lacrimile o învinseseră și, fără să mai încerce să le oprească, le lăsa să-i curgă nestingherite pe obraji. Istovit de atâta plâns, copilul

adormise sugând un colț al pelerinei zdrențuite în care era învelit. Ce va face cu el toată noaptea?... se întreabă ea cu groază.

Atunci însă, emirul se hotărî să intervină. La început îl amuzase să vadă cum se lovește de nepăsarea bărbaților kenoați și să-i dea o lecție pe care considera c-o merită. Apoi începuse să se înfurie. Alcora făcuse totul ca să salveze un copil de-al lor! Fără să se ridice, bătu cu pumnul în masa grosolană și strigă cu glas de tunet, glas de stăpân, făcându-i pe toți acei gură-cască să tresară și să încremenească acolo unde se aflau:

— Femeia mea v-a întrebat ceva, nespălaților! Chiar nu-i nimeni care să recunoască acest copil?

Simpla lui prezență acolo, forța din glas și ochii încruntați, scăpărători îi făcură pe țărani să simtă cum le îngheață sângele. Recunoscură că străinul nu-i ca ei, ci e din neam de stăpâni și că îl mâniașeră. Temându-se de această mânie, bătrânul la care se dusesse prima dată Alcora se apropie atunci de fată și, privindu-i mai cu atenție pruncul, întinse mâna spre un bordei aflat la capătul satului.

— E copilul femeii lui Gamoro, luminate stăpâne, se îndură el să spună cu glas mic și plângăcios. Dar el nu-i acum acasă.

— Și nu puteai să vorbești de la început? îl repezi emirul de la locul lui, apoi îi făcu semn Alcorei că se poate duce să bată la ușa colibei respective.

Fata nu mai pierdu timpul. Porni alergând, cu pruncul în brațe. De departe coliba părea pustie, însă parcă se vedea o umbră pe la geamuri. Atunci Alcora începu să bată cu putere în ușă. Copilul se trezise iar și începuse plânsul, dar acum n-o mai deranja. Știa că, dacă vreo femeie stătea pitită înăuntru, va ieși chemată de acest plâns. Într-adevăr, după ce așteptă câteva minute, ușa se crăpă ușor, cu sfială și o bătrână aruncă o privire temătoare în afară. Văzând că la ușă nu-i decât o femeie, cuteză să deschidă mai mult, cu privirea ațintită disperat spre copilașul congestionat de plâns.

— Am venit să-ți aduc copilul, femeie, spuse Alcora proptindu-se în ușă, pentru ca bătrâna să n-o mai poată închide.

Însă biata de ea nici nu se gândea la asta. Recunoscuse copilul fiului ei după ce îl plânsese disperată o zi și o noapte înainte, iar acum îl privea ca pe un adevărat miracol. Întinse spre el brațele tremurătoare, îl luă, îl alintă, îl mângâie ostoiindu-i plânsul.

— Îi e foame, spuse Alcora înduioșată, bucuroasă că misiunea ei se terminase atât de bine.

Bătrâna păru că atunci își amintește de ea. O privi cu ochii ei apoși, roșii de plâns și căzu în genunchi, cuprinzându-i mâna recunoscătoare și ducând-o la buze. Velusiana rămase surprinsă de acest gest simplu. Apoi se dezmetici și o ridică grăbită:

— Nu-i nevoie, femeie, protestă ea. Îmi pare rău că pentru mama micuțului n-am mai putut face nimic!

— Nesocotita, se revoltă băbuța. I-am spus să nu plece, că e bolnavă și eu nu pot rămâne cu copilul, dar s-a încăpățânat, ca să nu-și supere stăpânul! Mai aveam ceva apă, dar ea zicea că trebuie să-i spele hainele fiului meu...

Sărmana își vărsa amarul, iar Alcora o ascultă răbdătoare o vreme.

— Copilul trebuie hrănit cât mai repede, spuse apoi, pregătindu-se de plecare. Și trebuie schimbat și spălat...

— Îți mulțumesc, străino cu inimă bună! se dezmetici băbuța. Sărăcia noastră nu mă lasă să te răsplătesc cum se cuvine, dar fii binecuvântată, tu și stăpânul tău!

Trecând peste protestele ei, bătrâna îi mai sărută o dată mâna, apoi dispăru în colibă să se ocupe de copil, iar Alcora plecă cu inima împăcată. Micuțul avea o familie săracă, dar care îl iubea și unde va putea crește flăcău de nădejde, odată ce învinsese moartea cu atâta îndârjire. Putea să se întoarcă liniștită lângă emir și să-și continue destinul.

Între timp, tânărul găsisese un adăpost peste noapte, pentru că se hotărâse să rămână acolo, în cătunul acela. Bineînțeles că taverna nu era un han adevărat și nu avea camere pentru drumeți, străinii fiind tot atât de rari prin acele locuri ca și ploaia. Dar, grație respectului pe care intervenția lui îl impusese, proprietarul tavernei se oferă îndată să-i pună la dispoziție o colibă nefolosită din curtea sa, mândru deodată că străinul cel nobil îi onora casa. *După chinurile din defileu, era suficient*, gândi Almar, bucurându-se că, pe lângă această bunăvoință pe care o obținuse, scăpase și de întrebări incomode. Într-adevăr, deși nu știa cine e și ce hram poartă, nimeni nu îndrăzni să-l tulbure. Comandă repede ceva de-ale gurii și se ospătă fără griji, împărțind totul cu femeia sa, căreia îi permise chiar să stea lângă el la masă. Bărbații îl priviră uimiți, ba unii chiar îndrăzniră să fie dezaprobatori — bineînțeles, în taină — dar lui păru să nu-i pese. Numai Alcora se foi stânjenită și din clipa aceea, deși îi era foame, mâncarea simplă, țărănească nu mai avu niciun gust. Se simți mult mai bine după ce terminară și primi permisiunea să se retragă în colibă, ca să o pregătească pentru noapte, în timp ce el rămase tot în tavernă, să asculte vorbăria timidă a oamenilor stânjeniți de prezența lui și să-și formeze o idee despre spiritul locurilor.

— Mâncarea ți-a fost pe plac, Luminăția-ta? întrebă lângă el proprietarul tavernei, care până la urmă prinsese curaj și gust de vorbă.

— A fost bună, omule, încuviință Almar ca să-i facă o plăcere, pentru că odinioară nu ar fi dat nici sclavilor un asemenea meniu.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Doar să-mi spui cum se numește locul acesta binecuvântat unde m-au purtat pașii.

Omul îl privi puțin aiurit: cum să mergi așa, fără să știi unde?

— Nu te mira, că am ajuns aici doar ca să vă aduc copilul.

— Mă iartă, stăpâne, se dezmeteci omul. Megana se numește satul nostru, după fiul cel mic al măritului guvernator, care ține locul măritului nostru stăpân, emirul Almar. Fiul Înălțimii-sale, guvernatorul, ne-a făcut cândva cinstea să treacă pe aici și nu-l vom uita niciodată.

Dacă ați afla cine sunt, probabil că ați schimba iarăși numele satului! gândi emirul cu un zâmbet ușor ironic, pe care celălalt nu era destul de deștept să-l sesizeze.

— Da, frumoasă poveste, încuviință el cu voce tare. Și cum merg treburile pe aici?

— Cum să meargă, luminate, se miră omul ridicând din umeri. Ca peste tot în provincia noastră. E liniște, oamenii muncesc, își plătesc dările și toată lumea e mulțumită.

Dacă n-ar fi știut adevărul, emirul l-ar fi crezut. Bineînțeles că munceau și își plăteau la timp dările, pentru că altfel ar fi fost cumplit pentru ei. Dar mulțumire nu era, atâta timp cât, după trecerea receptorilor, oamenii aproape că mureau de foame. Bineînțeles, asemenea lucruri nu puteau fi spuse în gura mare primului venit. În rest, regiunea era pe placul lui — află mai târziu din vorbăria țăranului. Ultimul străin trecuse pe aici acum patru ani și adusese vestea capitulării Belonei. Locuitorii provinciei Inalia nici nu erau curioși. De regulă, veștile nu le aduceau decât necazuri, pentru că însemnau aproape întotdeauna o mărire a taxelor.

Noaptea, alături de Alcora, emirul îi spuse toate acestea și află la rândul lui cum se terminase povestea cu copilul.

— Mai ești supărat pe mine? șopti ea la sfârșit în întuneric, mângâindu-i duios obrazul.

Tânărul oftă. Deși n-ar fi vrut s-o recunoască, devenise și el interesat până la urmă de soarta micuțului și era bucuros că nu-l lăsaseră să moară acolo, la poalele munților.